

Väikeste inimeste maailm on suurte inimeste tehtud

«Ma lähen koju, oma koju!»
«Aga meie kodus on nii...»
«Meie kodus nii ei tehta. Nii ei tohi kunagi teha...»

Kodu... Missugune imeline sõna. Kodu tähendab ema ja isa. Kodu tähendab midagi sooja ja head. Kodus on inimesel kindel tunne. Sest kodus on kõik oma ja kõik hoolitsevad kõigi eest, ikka et hea oleks.

Sageli on kuulda juttu, et emad peavad võimalikult kaua oma lapsi ise kasvatama, ise nende eest hoolitsema, et lapses süveneks kodutunne.

Ometi tuleb ükskord päev, mil laps koduuksest välja astub. Tuleb ja peabki tulema. Pole ju olemas inimest, kes kodu nelja seinaga vahel elu ära elaks.

Üsna loomulik on, et laps astub koduuksest välja ja lasteaia uksest sisse. Aga astuja on ikka alles väike ja sellepärast on ülioluline, et lasteaed saaks lapsele teiseks koduks, suuremaks ja avaramaks kui päris kodu, aga ikkagi koduks. Niisuguseks, kus samuti oleks kõik oma, oleks hea, kindel ja kus kõik hoolitsevad kõigi eest.

Just selliseks koduks on oma lastele Keila 2. lastepäevakodu.

Sel päeval oli Keila 2. lastepäevakodu pidumeeleolu. Oli sünnipäev. Keila 2. lastepäevakodu sai 15-aastaseks ja nagu kodusünnipäevalgi, oli ka lasteaia sünnipäeval palju elevat pidu-

meeleolu, külalisi, säravaid künlaid, kingitusi, ka koogid ja kringle.

Ule 300 väikese inimese on 15 aastaga lastepäevakodust välja kasvanud ja koolimütsi pähe pannud. Osa neist on juba ise emad-ised.

Mis seal siis imestada, et sel päeval kippus maja väikeseks jääma.

Olen Keila 2. lastepäevakodus mitu korda käinud. Midagi on selles majas sellist, mis tulejat-minejat ikka tagasi kutsub. Mis siis? Ei oskagi öelda. Võib-olla äärmine puhtus, maitseks ka piisajades, koduselt hubased ja hoolitseva käega kujundatud ruumid... Aga võib-olla hoopis selle maja suurte ja väikeste inimeste hämmastav sarnasus. Kõigil neil on ühesugused rõõmsad silmad, lahke pilk, vastutulelik sõna. Võib-olla tõesti seesama sarnasus. Või hoopis nii üks kui teine. Nii see vist ongi.

Keila 2. lastepäevakodus oli sünnipäevapeol väljas personali ja lastevanemate käsitööde näitus, olid välja pandud metoodilised vahendid. Silma köitis ruum, kuhu oli paigutatud ikebaanade näitus, mis valmis Looduskaitse Seltsist palutud juhendaja näpunäidete järgi.

Pidupäeva kontserdil esinesid suured ja väikesed. Pisikesed võimlejad hämmastasid. On üldi-

selt teada, et Keila 2. lastepäevakodu lapsed on tublid võimlejad. Sai ju rajooni võimlemispidugi siit alguse. Aga ikkagi paneb imestama, nähes neid kõige tallemaid tegemas harjutusi, mis nõuavad osavust ja oskust ja julgust. Ometi on nad ikkagi lastepärased. Ka see on maailm, mis suured on väikestele teinud — tervise maailm.

Kontsert on tore. Lausa lust kuulata-vaadata. Oma kunagist kodu on sünnipäeval tulnud tervitama ka endised kasvandikud. Piret esitab oma õnnesoovi klaveril, Keila 1. keskkooli võistlustantsijad tantsus.

1970. a. lasteaia kooliteele läinud noored on oma tervituse pannud lasteluuletustesse, mis kunagi ammu selles majas õpitud.

Tervitajaid on palju — Keila asutused-ettevõtted, šefid, ja muidugi rajooni haridusosakond.

Keila 2. lastepäevakodu juhataja H. Rõõmussaar ütles oma sünnipäevakõnes: «Inimene saab alguse oma lapsepõlvemaalt...»

Rõõmus on selle maja laste päris-oma-kodune lapsepõlvemaa. Rõõmus, soe, hubane ja kindel. Teinud on selle väikestele inimestele suured inimesed.

H. PIISKOPPEL
O. Kostla fotod